

В рамките на първото правно основание жалбоподателят твърди, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е нарушил член 87, параграф 1 ЕО и не е изпълнил задължението за излагане на мотиви съгласно член 253 ЕО. По-специално обжалваното съдебно решение не разглежда в достатъчна степен, нито излага мотиви във връзка с компенсаторното естество на помощите, които са предмет на решението, нито във връзка с въздействието им върху търговията, и нарушава принципа за недопускане на дискриминацията и за равно третиране по отношение на разглеждането на положението на общинските предприятия спрямо предприятията жалбоподатели.

Предмет на второто правно основание е нарушението на член 86, параграф 2 ЕО, и по-конкретно липсата на разглеждане на приложимостта на дерогацията, свързана с управлението на услугите от общ икономически интерес, към настоящия случай. Такова разглеждане обаче се прави за общинските предприятия.

Третото правно основание с предмет нарушение на член 87, параграф 3, буква в) ЕО критикува възприетата в обжалваното съдебно решение позиция по повод на абсолютните дискреционни правомощия на Комисията относно приложимостта на дерогацията, свързана с трудностите в определени региони, и по отношение на липсата на достатъчно разглеждане на обстоятелствата по настоящия случай.

В рамките на четвъртото правно основание жалбоподателят сочи нарушение на член 87, параграф 3, буква г) ЕО, и по-конкретно допускането по отношение на Consorzio Venezia Nuova на дерогацията, отнасяща се до „свързани с културата“ цели, и липсата на разглеждане по отношение на останалите предприятия.

В рамките на петото правно основание жалбоподателят оспорва липсата на оценяване на приемствеността между критикуваните предимства (след юни 1994 г.) и предходната схема (към 1973 г.) в нарушение на член 1 и на член 15 от Регламент (ЕО) 659/1999⁽²⁾ на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [88] ЕО.

Предмет на шестото правно основание е автоматичният характер на задължението за възстановяване в нарушение на член 14 от Регламент № 659/1999.

(¹) Решение 2000/394/ЕО на Комисията от 25 ноември 1999 година относно мерките за помощи в полза на предприятията, установени на територията на Венеция и Киоджа, предвидени в Закон № 30/1997 и Закон № 206/1995 за намаляване на социалноосигурителните вноски (ОВ L 150, 2000 г., стр. 50).

(²) ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41.

Жалба, подадена на 16 февруари 2009 г. от Hotel Cipriani Srl срещу Решението на Първоинстанционния съд (шести разширен състав) от 28 ноември 2008 г. по дело Hotel Cipriani SpA и др./Комисия (съединени дела T-254/00, T-270/00 и T-277/00)

(Дело C-73/09 P)

(2009/C 113/42)

Език на производството: италиански

Страни

Жалбоподател: Hotel Cipriani SpA (представител: A. Bianchini, avvocato)

Други страни в производството: Società Italiana per il gas SpA (Italgas), Италианска република, Coopservice — Servizi di fiducia Soc. coop. rl, Comitato „Venezia vuole vivere“, Комисия на Европейските общности

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Съда:

- да отмени обжалваното решение на Първоинстанционния съд,
- да уважи предявените в първоинстанционното производство искания и в резултат от това:

— да отмени Решение на Комисията 2000/394/ЕО⁽¹⁾, предмет на обжалване в първоинстанционното производство,

— при условията на евентуалност, да отмени член 5 от решението, доколкото Комисията тълкува задължението за възстановяване, предвидено в тази разпоредба, като включващо и помощите, предоставени на основание на принципа *de minimis* и/или да отмени член 5 в частта, с която се предвижда плащането на лихвен процент, надвишаващ действително вносияния от предприятието процент за собствения му дълг,

- да осъди Комисията — ответник в производството — да заплати съдебните разноски за производството пред двете съдебни инстанции.

Правни основания и основни доводи

- В рамките на първото правно основание Hotel Cipriani се оплаква от нарушението и неправилното прилагане на член 87, параграф 1 ЕО във връзка с недостатъчните/противоречиви мотиви на решението на Първоинстанционния съд. Законите и подзаконовите разпоредби, за които се приема, че са несъвместими с член 87 ЕО, изобщо не нарушават, нито застрашават да нарушат конкуренцията на общия пазар на хотелиерските и ресторантьорски услуги (на който именно действа Hotel Cipriani), тъй като условията в град Венеция са толкова особени, че по никакъв начин не оказват въздействие върху общностната търговия, и тъй като въпросните намаления единствено компенсират извънредните тежести за предприятията, породени от трудностите да действат на съответния географски пазар при същите условия като останалите части на общия европейски пазар. Първоинстанционният съд не отчита в достатъчна степен тези специфики, като се ограничава единствено с твърдението — необосновано в достатъчна степен, че предимствата, от които се ползват предприятията във Венеция, не компенсирали само дължашото се на условията там неблагоприятно положение, поради което мотивите на обжалваното съдебно решение били недостатъчните/противоречиви.

2. В рамките на второто правно основание Hotel Cipriani се оплаква от нарушението и неправилното прилагане на член 87, параграф 3, буква в) ЕО във връзка с липсата на логика в мотивите на решението на Първоинстанционния съд. Най-напред Комисията, а след това и Първоинстанционният съд неправилно приели за неприложима регионалната дерогация, предвидена в член 87, параграф 3, буква в) ЕО, тъй като съответният географски пазар, както подробно е документирано по делото пред Първоинстанционния съд, обосновава намаления на вноските, предоставени от националното законодателство, с единствената цел да се запази социално-икономическата тъкан на град Венеция, без изобщо да се предизвиква — както е посочено в предходното правно основание — насочена срещу конкуренцията промяна в търговията в рамките на общия пазар.
3. В рамките на третото правно основание Hotel Cipriani се оплаква от нарушението и неправилното прилагане на член 87, параграф 3, буква г) ЕО във връзка с липсата на логика в мотивите на решението на Първоинстанционния съд. В настоящия случай намаленията на вноските се предоставят с ясна цел да улеснят опазването на безспорното културно и художествено наследство на град Венеция, което е свързано със значителни разходи, понасяни от предприятията там, каквито други предприятия при различни териториални условия не понасят. В частта от решението на Първоинстанционния съд, с която се отхвърлят тези съображения, поддържани и от Hotel Cipriani, погрешно се твърди, че причините, поради които във всеки отделен случай свързаните с опазването на венецианското културно и художествено наследство разходи се понасяли от предприятията жалбоподатели, не били в достатъчна степен документирани. Това твърдение е неправилно в редица отношения, и по-специално поради това, че още пред Комисията било подробно документирано обстоятелството, че целият исторически център на Венеция в това си качество е предмет на редица ограничения с цел опазване на паметниците на културата.
4. В рамките на четвъртото правно основание Hotel Cipriani се оплаква от незаконосъобразността на принудителното възстановяване на предоставените предимства, предвидено в нарушение на член 14, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 659/1999 ⁽²⁾ на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [88] ЕО. Разпоредбата за възстановяване на намаленията на посочения член 14 е неприложима, тъй като настоящият случай попада в хипотезите на противоречие с общ принцип на общностното право, индивидуализиран и пред Първоинстанционния съд в рамките на принципите на пропорционалност, на равно третиране и на правна сигурност.
5. В рамките на петото правно основание Hotel Cipriani се оплаква от нарушението на член 15 от Регламент № 659/1999. По отношение на приетото от Комисията на 25 ноември 1999 г. решение предвиденият в споменатия член 15 (със сигурност приложим *ratione temporis* към настоящия случай) десетгодишен давностен срок вече е изтекъл, което трябва да доведе до проявата на последиците от предполагаемите държавни помощи съгласно Закон № 171/1973, т. нар. „Специален закон за Венеция“.

Закон № 206/1995 за намаляване на социалноосигурителните вноски (ОВ L 150, 2000 г., стр. 50).
⁽²⁾ ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41.

Жалба, подадена на 19 февруари 2009 г. от Società Italiana per il gas SpA (Italgas) срещу Решението на Първоинстанционния съд (шести разширен състав) от 28 ноември 2008 г. по дело Hotel Cipriani SpA и др./Комисия (съединени дела T-254/00, T-270/00 и T-277/00)

(Дело С-76/09 Р)

(2009/С 113/43)

Език на производството: италиански

Страни

Жалбоподател: Società Italiana per il gas SpA (Italgas) (представители: М. Merola, М. Pappalardo, Т. Ubaldi, avvocati)

Други страни в производството: Hotel Cipriani SpA, Италианска република, Coopservice — Servizi di fiducia Soc. coop. rl, Comitato „Venezia vuole vivere“, Комисия на Европейските общности

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Съда да:

- отмени обжалваното съдебно решение,
- отмени член 1 и член 2 от Решение 2000/394/ЕО ⁽¹⁾ в частта, с която обявяват за несъвместими с общностната търговия данъчните облекчения, предоставени от Италия, и член 5 от решението или, при условията на евентуалност, делото да се върне на Първоинстанционния съд по смисъла на член 61 от Статута на Съда,
- осъди Комисията да заплати съдебните разходи за производството пред двете съдебни инстанции.

Правни основания и основни доводи

- Първото правно основание се отнася до грешка при прилагане на правото във връзка с прилагането на член 87, параграф 1 ЕО и до липса на мотиви относно компенсаторното естество на разглежданите намаления, както и относно доказването на нарушение на конкуренцията и въздействие върху търговията. Всъщност Първоинстанционният съд допуска грешка, тъй като макар да признава, че дадена мярка не съставлява помощ, ако единствено компенсира обективно икономическо неблагоприятно положение, той приема, че в настоящия случай този принцип не намира приложение, тъй като i) е необходима пряка връзка между размера на компенсацията и размера на допълнителните разходи на предприятията поради установяването им в лагуната във Венеция и Киоджа; ii) допълнителните разходи на предприятията бенефициери се изчисляват спрямо средните разходи на общностните предприятия, а не спрямо тези на предприятията от континента. Освен това Първоинстанционният съд не отбелязва присъщото за спорното решение противоречие, изразяващо се в това, че при оценяване на положението на предприятието, натоварено с управлението на водоснабдителни услуги, Комисията приема, че компенсаторният характер на дадена мярка може да се признае и при липсата на пълно съответствие между размера на публичната помощ и понасяните от предприятието допълнителни разходи, както и че тези разходи не трябва задължително да се изчисляват спрямо средните разходи на общностните предприятия.

⁽¹⁾ Решение 2000/394/ЕО на Комисията от 25 ноември 1999 година относно мерките за помощи в полза на предприятията, установени на територията на Венеция и Киоджа, предвидени в Закон № 30/1997 и